

Misi Sulawesi Nieuwsbrief

JUNI 2020 NUMMER 6

Afb. Den Haag, naar/van school heerlijk fietsen door de duinen!

Ons verlof in Nederland

Beste familie, vrienden en (deelgenoten)gemeenteleden,

Wat is er alweer veel gebeurd na ons (eerste) verlof in Nederland en wat lijkt het alweer lang geleden. Toch lijkt het ons goed om daar nog even op terug te blikken in deze nieuwsbrief.

Op 18 december jl. landden we, na bijna 2 jaar Indonesië, weer op Nederlandse bodem. We werden op Schiphol warm onthaald door familie en vrienden. Het voelde extra bijzonder om (weer) in Nederland te zijn, omdat we nu ook Amos bij ons hadden. Toen we in januari 2018 vertrokken uit Nederland was Lourina zo'n 12 weken zwanger, nu hadden we een zoontje die inmiddels al kon rennen! Voor Amos was het een vreemde gewaarwording in Nederland de eerste tijd. Hij was er nog nooit geweest en nog niet gewend aan al die blanke mensen en vooral het koude klimaat!

We kijken terug op een goed verlof in Nederland. Het voelde weer heel vertrouwd om daar te zijn. We hebben aan veel mensen en in veel (deelgenoten) gemeenten kunnen vertellen over ons leven, werk, de kerk, enz. in Indonesië. Dat was goed. We hebben ontzettend veel meeleven ervaren, ook in de 9 weken van ons verlof. We werden overal enthousiast ontvangen, dat was fijn. Heel erg bedankt daarvoor! We hebben ook genoten van de ontmoetingen met onze families en met onze vrienden. Ook Jefta en Febe hebben genoten van 5 weken Nederlandse school. Wat was het leuk dat zij daar ook zo'n warm welkom kregen. Het deed hen zichtbaar goed. Ze gingen elke dag met plezier naar school en kregen aan het eind van de periode nog mooie herinneringen mee van hun klasgenootjes en jufs/meester. Het verlof was wel erg

intensief, er waren ook zóveel afspraken/verplichtingen die we hadden. Helaas hebben we daardoor niet met iedereen van jullie afzonderlijk kunnen afspreken. Het was heel mooi dat er ook daarom door onze TFC in de laatste week van ons verlof nog een informele avond voor onze thuisgemeente, de Bethlehemkerk, is georganiseerd. We hebben er nog het één en ander kunnen vertellen, maar ook gewoon heel ontspannen en gezellig met veel mensen kunnen praten. De zondag vóór we vertrokken werd er nog op een hele mooie manier stilgestaan bij ons vertrek weer naar Indonesië. Het was heel bijzonder om als gezin, knielend, de zegen van onze God mee te krijgen. Wat bemoedigend dat we zó, op 18 februari 2020, weer teruggingen naar onze plek in Indonesië!

Een avontuurlijk weekend in Wotu Wotu

Een aantal weken na onze terugkomst in Indonesië, hadden we een avontuurlijk weekend! We waren uitgenodigd in de GPIL-gemeente van Wotu-Wotu. Op zaterdag vertrokken we, samen met de chauffeur van het moderamen van de GPIL, we gingen naar zijn geboortestreek. Het was eerst zo'n 4,5 uur rijden met de auto. Vanaf een bepaald punt konden we niet meer verder met de auto, maar werden we opgehaald door gemeentelieden met motors. We lieten onze auto staan bij de predikant (die twee gemeenten dient: Wotu Wotu en een dorp in de wat meer bewoonde wereld en dus zelf woont in dat dorp). We zaten allemaal achterop een motor, ook Amos in de buikdrager bij Laurens Jan. Het was een prachtige tocht; wat een mooie natuur daar! We werden gastvrij ontvangen bij de mensen

waar we die avond zouden overnachten. Aan het eind van de middag vertrokken we (weer met motors) naar een ander huis, waar Laurens Jan een 'ibadah' (viering) zou leiden. Het was mooi om dat te mogen doen. Toen we weer wilden vertrekken naar onze overnachtingsplek regende het ontzettend hard. Het was onmogelijk om met motors te rijden, want het was één en al modder (echte paden zijn daar niet). We moesten dus lopend (en dat was nog best een eindje): door de modder, in de stromende regen en in het pikdonker, met drie kinderen waarvan één in de buikdrager... Uiteraard zijn we wel een aantal keer uitgegleden onderweg, maar desondanks sliep Amos gewoon door in de buikdrager ;-). We hebben 's avonds heerlijk geslapen. Daar heb je dus blijkbaar geen echt bed voor

nodig, maar kan ook prima op wat matten op de grond. De volgende ochtend mocht Laurens Jan de kerkdienst leiden. De kerk was nog in aanbouw, muren waren er nog niet. Ontzettend mooi om ook in zo'n kleine gemeente, toch best afgelegen, het Woord van God te brengen. Om de mensen daar te ontmoeten en echt te merken dat ze het waardeerden dat we daar waren. Het was voor ons ook een hele mooie ervaring die we niet snel zullen vergeten.

Afb. Hiervandaan vertrokken we, op weg naar Wotu-Wotu

Ons dagelijks leven momenteel

Ook in Indonesië heeft het Corona-virus zich verspreid, alhoewel tot nog toe niet in zo'n erge mate als in Nederland. Hier in Palopo zijn er volgens de officiële cijfers nog slechts 3 besmettingen (hoewel niet zeker is of dat cijfer klopt, ook omdat er weinig testen beschikbaar zijn). De nieuwsberichten op de televisie gaan over (bijna) niets anders dan Corona, maar in onze directe omgeving kennen wij gelukkig (nog) geen mensen die het virus gehad hebben. In Nederland is dat toch wel anders, horen we. Daar kent vrijwel iedereen wel iemand die het virus heeft (gehad) of heeft het zelf (gehad). Bij ons is het wat dat betreft in zekere zin dus nog wat op afstand. Maar ook hier wordt het dagelijks leven voor een groot deel bepaald door maatregelen om de verdere verspreiding van dit virus zoveel mogelijk tegen te gaan. Jefta en Febe gaan beiden al maanden niet meer naar school. Ze hebben beiden school

werk om thuis te doen. Voor Febe is dit gewoon op papier, wat we dan zo ongeveer wekelijks op konden halen bij de juf thuis. Het was niet veel, dus ze was steeds snel klaar. Inmiddels is het schoolwerk voor haar nu wel afgelopen voor dit schooljaar. Aangezien ook het geplande afscheid van de TK (kleuterschool) niet door kon gaan (dat wordt hier normaal best groots gevierd), heeft ze deze week wel een moment gehad waarop ze buiten, bij school, op de foto kon met een toga aan en een hoed op. Dat was leuk! Jefta werkt nog gewoon door. Hij krijgt zijn opdrachten digitaal en moet ook regelmatig wat inleveren, ook toetsen. Deze week staat er een gesprek met zijn juf gepland (via whatsapp-video) over zijn rapport. Tot nu toe gaat het echt goed en daar zijn we heel dankbaar voor. Het is wel een intensieve tijd, ook met alle drie de kinderen thuis. Lourina begeleidt Jefta bij

zijn schoolwerk en leert weer veel nieuwe Indonesische woorden... Alle berichten, informatie, enz. van de juf en school zijn natuurlijk in het Indonesisch. Regelmatig moet ze het woordenboek erbij pakken en alles vergt best wat inspanning. Naast het gewone schoolwerk gaan de Nederlandse lessen (via de Wereldschool) natuurlijk ook gewoon door. We zijn in deze tijd dus vooral thuis; af en toe gaan we er even uit voor wat boodschappen bijvoorbeeld. In het weekend proberen we de laatste weken vaak een wandeling te maken. We hebben inmiddels al veel prachtig natuurschoon ontdekt hier in onze nabije omgeving. We genieten, ondanks alles, toch ook van meer tijd met elkaar als gezin. Over Laurens Jans dagelijkse bezigheden leest u verderop in deze nieuwsbrief meer.

Links: Febe geslaagd voor de TK Rechts: Tijdens één van onze wandelingen

De GPIL momenteel

In een aantal blogs (zie www.gzb.nl/misisulawesi) hebben we al geschreven over de impact van het Corona-virus op wat GPIL-gemeenten. Net zoals in Nederland, mogen ook hier geen kerkdiensten meer belegd worden. In de meeste GPIL-gemeenten wordt daarom door de plaatselijke predikant een liturgie gemaakt (inclusief preek dus) voor elke zondag en aan de gemeenteleden uitgedeeld. Zo kan in alle huizen toch een 'ibadah' (viering) plaatsvinden. In sommige gemeenten (vooral in de grote steden, zoals Makassar en Jakarta) wordt live een dienst uitgezonden, maar dat gaat dus maar om enkele gemeenten. Voor de grote meerderheid van de GPIL-gemeenten zijn dat soort faciliteiten niet beschikbaar. Wel delen predikanten met enige regelmaat meditaties en dergelijke via bijv. Facebook. Veel mensen, en dus ook veel GPIL-leden zijn financieel wel zwaar getroffen door de Corona-crisis. Want een dag niet werken betekent in veel gevallen ook een dag geen inkomen. Ook de predikanten hebben financiële zorgen. De collecteopbrengsten zijn minimaal en gemeenten hebben meestal geen reserves. Veel GPIL-leden moesten ook voor de Coronacrisis al dealen met onzekerheden. Denk aan de gezondheidszorg die niet zo goed is als in Nederland en niet voor iedereen toegankelijk is (vanwege de hoge kosten). Het besef dat ook de Coronacrisis niet buiten God omgaat zit diep. Deze overtuiging troost hen. Want deze God en Vader die alle dingen in Zijn hand houdt, zal hen ook door deze beproeving heen helpen.

Het vormings- en toerustingsprogramma

Na terugkomst in Indonesië heeft Laurens Jan samen met een team (het kernteam, 'tim inti' genoemd) een aantal weken kunnen werken aan het vormings- en toerustingsprogramma. Daarna moesten de bijeenkomsten en geplande trainingen geannuleerd worden. Dat was natuurlijk een teleurstelling. Digitaal vergaderen is hier niet voor iedereen mogelijk. Gelukkig heeft Laurens Jan wel verder kunnen werken. Hij heeft een aantal modules geschreven voor kerkenraden. Over roeping, over de

Afb. Laurens Jan en Jeftha zingen samen een lied in de kerk

Afb. De kerk in Wotu-Wotu

taken en verantwoordelijkheden van kerkenraadsleden, over pastoraat en over preken. Dat laatste is belangrijk, omdat ouderlingen hier ook preken. Zij hebben geen theologische opleiding en zijn vaak laagopgeleid. We hopen dat deze modules ook snel geïmplementeerd kunnen worden. Ook hier gaan we voorzichtig naar 'het nieuwe normaal'. Maar omdat het aantal besmettingen in delen van Luwu nog stijgt, zijn er overal controleposten waar je alleen wordt doorgelaten met een medische

verklaring. Reizen gaat dus niet zomaar. We hopen en bidden dat de situatie snel verbetert en we als team weer bij elkaar kunnen komen en trainingen (die geschreven zijn) kunnen gaan uitrollen. Natuurlijk met inachtneming van alle Coronaregels die hier ook gelden (minimaal een meter afstand houden, verplicht een masker dragen, lichaamstemperatuur meten, handen wassen, enz.).

Tenslotte

De wereld is opgeschrikt door de Corona-crisis. Maar in deze crisis vierden we Goede Vrijdag, Pasen, Hemelvaart en Pinksteren. Dat geeft hoop en vertrouwen om de levende Heer lief te hebben en te dienen op de plek waar we gesteld zijn!

Afb. Tijdens één van onze wandelingen

Contact

Je kunt ons volgen via gzb.nl/misisulawesi. Op deze webpagina en op Facebook plaatsen we berichten en kun je meer informatie vinden.

Wil je ons een bericht sturen?
Stuur dan een email.

lourina_z@hotmail.com

laurensjanvogelaar@gmail.com

www.gzb.nl/misisulawesi

[Laurens Jan Vogelaar](#)

De Thuisfrontcommissie (TFC) kun je bereiken via het e-mailadres misi.sulawesi@gmail.com of door contact op te nemen met Ronald van Kaam (voorzitter) telnr. 06 46244471.

Dankpunten

-Dat de lofprijzing ook hier in Indonesië wordt gaande gehouden, ook al kunnen kerkdiensten (zoals in de gebruikelijke vorm) niet doorgaan.

-Dat het met Jefta en Febe goed gaat, ondanks dat ze al maanden niet naar school kunnen. Ze werken thuis over het algemeen goed aan hun schoolwerk en vervelen zich zelden. Ook met Amos gaat het heel goed.

-Dat wij gezond zijn en de Corona-crisis hier in Palopo (nog) niet tot onrust heeft geleid.

-Dat Laurens Jan deze tijd toch een aantal modules heeft kunnen schrijven voor het vormings- en toerustings-programma.

Gebedspunten

-Voor de mensen hier in Indonesië (en overal ter wereld) die getroffen zijn door het Corona-virus, maar ook de vele mensen die financieel hard geraakt zijn door de crisis en moeite hebben om rond te komen.

-Voor wijsheid nu de GPIL, met hulp van de GZB, noodhulp verleent aan hen die het zwaar hebben vanwege de Coronacrisis en getroffen zijn door een overstroming.

-Dat het kernteam binnenkort weer bij elkaar kan komen om verder te werken aan het vormings- en toerustingsprogramma.

-Dat er binnen niet al te lange tijd mogelijkheden komen om kerkenraden en andere leidinggevenden toe te rusten met de ontwikkelde modules.

Colofon

Laurens Jan en Lourina Vogelaar zijn in 2018 door de GZB en de hervormde Bethlehemkerk te Den Haag uitgezonden naar Indonesië. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief. Hartelijk dank voor uw meeleven en gebed!

U kunt uw betrokkenheid ook tot uitdrukking brengen door een gift over te maken op IBAN NL91 INGB 0690 7624 45 t.n.v. GZB Driebergen o.v.v. Laurens Jan en Lourina Vogelaar.

U kunt ook doneren via de website:

www.gzb.nl/misisulawesi.

Dank voor uw onmisbare steun!

Voor adreswijzigingen en
overige informatie:

GZB
Postbus 28
3970 AA Driebergen
0343-512444
info@gzb.nl
www.gzb.nl

[Lees mee met onze blog](#)

zending verbindt